

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců
JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobce: **V. G.**, nar. X, IČ X
sídlem X

zastoupený advokátem Mgr. Janem Boučkem
sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 00 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2021, č. j. 163/2020-190-
TAXI/3

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2021 č. j. 163/2020-190-TAXI/3 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jana Boučka, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „*napadené rozhodnutí*“), kterým k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále také „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 5. 3. 2018, č. j. MHMP 364498/2018, jímž byl žalobce uznán vinným ze zde uvedeného přestupku, za což mu byla uložena pokuta ve výši 150 000 Kč. Výrokem I. žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že uvedl, že v části výroku B rozhodnutí se slova „*ukládá pokuta ve výši 150 000 Kč, slovy jednostopadesátisíkorunčeských, kterou je povinen uhradit podle § 46 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve lhůtě 30 dnů*“ nahrazují slovy „*ukládá pokuta ve výši 75 000 Kč, slovy sedmdesátipětisíkorunčeských, kterou je povinen uhradit podle § 46 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve lhůtě do 7 měsíců. V části výroku C) rozhodnutí se slova „tuto částku je povinen zaplatit do 15 dnů ode dne nabytí právní moci“ nahrazují slovy „Tuto částku je povinen uhradit ve lhůtě do 7 měsíců ode dne nabytí právní moci*“. Ve zbytku pak prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta za přestupek podle ustanovení § 35 odst. 2 písm. w) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silniční dopravě*“).
2. Napadené rozhodnutí je dle žalobce postiženo vadou nezákonnosti, kdy žalovaný aprobejuje využití nezákonného důkazu k prokázání viny žalobce - exekutorského zápisu č. 091 EZ 05/17 (dále jen „*exekutorský zápis*“), který je pořízený v příkrém rozporu s pravomocí exekutora a nadto bez vědomí dané osoby. Z předmětného exekutorského zápisu má vyplývat, že to byl Mgr. R. L., exekutorský koncipient, pověřený sepsáním zápisu, kdo objednal, učinil a zaplatil jakousi přepravu, o čemž poté provedl exekutorský zápis. Dle žalobce je zcela nemožné, aby sám exekutor navodil nějakou skutečnost a následně si sám osvědčil takovou skutečnost svým konáním. Mgr. R. L., exekutorský kandidát, dokonce měl postupovat tak, že si vytvořil smyšlený profil na osobu M. V. a vystupoval pak při tvrzeném zaznamenaném a vykonaném jednání pod tímto jménem. Exekuční řád nikde ve svých ustanoveních neopravňuje exekutorského kandidáta k zastřeným jednáním.
3. Žalovaný uvedl, že neshledal důvody pro zpochybnění popisu skutkového děje tak, jak je popsán v exekutorském zápise, protože tento zápis je veřejnou listinou. Dle žalobce, žalovaný nemůže jen z toho, že právní řád považuje exekutorský zápis za veřejnou listinu, bez dalšího pokládat takovou listinu za zákonný důkaz, přičemž vůbec nezkontroluje, zda taková listina splňuje nároky kladené na veřejnou listinu, tedy zda je sepsána v souladu se zákonem.
4. Žalobce dodává, že z ust. § 77 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti a o změně dalších zákonů (dále jen „*exekuční řád*“) jasně vyplývá, že exekutor osvědčuje skutkový děj. Pakliže však exekutor „*osvědčuje skutkový stav nebo stav věci, [...] jestliže jimi mohou být prokázány nároky v řízení před soudem nebo jiným státním orgánem a jestliže se skutkový děj udál v přítomnosti exekutora nebo jestliže se exekutor přesvědčil o stavu věci*“, pak již z jazykového i významového smyslu takového právního institutu vyplývá, že

exekutor nemůže být tím, kdo nějaký takový skutkový děj sám koná a sám sobě si takový děj osvědčuje. To je především v rozporu s institutem „*nezávislého*“ osvědčení skutkového děje státním orgánem.

5. Žalovaný nadto zcela opomíjí, že se v projednávaném případě jedná o trestní řízení přestupkové a že ve správním řízení trestním (přestupkovém) nejsou prokazovány žádné nároky *kohokoliv*, které by měly být prokazovány v řízení před soudem nebo jiným státním orgánem.
6. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela nesprávně uvádí, že žalobce „*nezpochybnil nijak průběh přepravy a objektivnost exekutorského zápisu*“. Z podkladů ve správním spise je zřejmé, že žalobce v průběhu přestupkového (trestního) řízení zpochybnil průběh přepravy, jak je popsán v exekutorském zápise, včetně objektivnosti exekutorského zápisu.
7. Dále žalobce uvedl, že se jedná o řízení týkající se trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „*Úmluva*“), přičemž základním předpokladem pro spravedlivý proces zaručený každému obviněnému je bezpochyby řádná aplikace zásad pro dokazování spáchání přestupku, což nemůže být postaveno na nezákonných důkazech, při kterých nadto zřetelně státní orgán (exekutor) porušoval zákonné předpisy, které regulují jeho působnost.
8. Exekutorský zápis je jako důkaz nepřípustný a nezákonný, jelikož mj. dle žalobce účelově obchází institut svědecké výpovědi a obchází rovněž podstatu provádění veřejné kontroly podle předmětných zákonných norem. Nadto zachycovat projevy a osobní údaje druhých osob bez jejich vědomí je možné pouze na základě předchozího povolení soudu v rámci k tomu určených právních institutů.
9. Dále je nutno odmítnout závěry žalovaného o tom, že soudy aprobovaly použití exekutorských zápisů jakožto důkazů ve správním řízení. Odkazovaná rozhodnutí Městského soudu v Praze se týkala zcela jiných skutkových okolností než v případě žalobce a nelze je tedy využít pro argumentaci v nynějším případě.
10. V Exekutorském zápise také absentuje ztotožnění řidiče, který vůbec cestujícímu přepravu poskytl. Dokonce zde absentuje i uvedení cestujícího. Nebylo ani řádně prokázáno, kdo byl cestujícím. Žalobce výslovně uvádí, že fakturu nikdy nevystavoval osobě M. V. a není mu známo, kdo fakturu vystavil a kdo je M. V.
11. Není možné souhlasit ani s názorem žalovaného, že nemohlo dojít k narušení soukromí dopravce. Přitom žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.11.2009, č.j. 1 Afs 60/2009-119 i na nálezy Ústavního soudu ze dne 13.9.2006, sp. zn. I. ÚS 191/05. Uvedená judikatura se týká utajovaného zachycování projevů taxikáře orgány veřejné moci pro účely správního trestání, avšak její závěry se plně uplatní i při utajovaném zachycování projevů jakýchkoliv řidičů v exekutorských zápisech. To samé platí *mutatis mutandis* i pro zachycování projevů osobní povahy, resp. záznamů podobizen osob či jiných osobních údajů (osob) v exekutorských zápisech bez svolení takových osob.
12. Nadto sám žalovaný odkazuje na to, že exekutorský kandidát nebyl registrován pod svým pravým jménem do aplikace UBER a přesto považuje takový postup za souladný s jím samým uváděnou znalostí fungování aplikace UBER. Pakliže by tomu tak skutečně bylo, pak jistě žalovaný musí znát, že zaregistrování pod falešným jménem je v rozporu s fungováním aplikace UBER a tedy při takové znalosti fungování aplikace nemůže žalovaný

bez dalšího vůbec myslitelně závazně dovozovat, že nějaká osoba jménem Mgr. R. L. byla tím, kdo jízdu vykonala.

13. Žalobce nad rámec výše uvedeného uvedl, že žalovaný rovněž uložil žalobci nezákonnou a zjevně nepřiměřenou sankci přesto, že snížil původní výši pokuty ve výši 150.000 Kč na současnou ve výši 75.000 Kč. Žalobce zdůrazňuje, že výčet uvedený v ustanovení § 37 zákona č. 250/2016 Sb. je pouze demonstrativní, a proto je nutno dovodit, že u fyzické osoby podnikající je nutno k osobním i majetkovým poměrům přihlídnout, a to i mimo korektiv likvidační pokuty. Dle žalobce stále platí závěry o nutnosti stanovení majetkových poměrů obviněného odhadem v případě, kdy obviněný nedoloží své majetkové poměry. Žalovanému tedy vytýká, že měl provést minimálně přezkoumatelný odhad osobních i majetkových poměrů žalobce.
14. Za nepřipadné považuje úvahy žalovaného o možnosti rozložení pokuty do splátek. Pokud dovodil, že je uložení pokuta ve splátkách v dané věci případné pro zmírnění dopadu na poměry žalobce, měl tak učinit v rámci rozhodnutí. Jestliže tak neučinil, zatížil rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
15. Žalobce dále namítá, že vzhledem k tomu, že jednání žalobce přičítané mu správními orgány je podřaditelné pod trestní sankcionování ve smyslu čl. 6 Úmluvy, je třeba, aby správní orgány projednávající správní delikty přistupovaly k posuzování výše trestu souladně se zásadou jednotnosti právního řádu. Přičemž vytýká žalovanému, že rozhodnutí neobsahuje úvahy tří rovin:
 - 1) Rovina úvah opírajících se o přestupkové předpisy;
 - 2) Test proporcionality plynoucí z imperativu právního státu a v něm chápáné osobní svobody (rovina ústavní) a
 - 3) Promítnutí nepřiměřené délky řízení do případně ukládaného trestu (rovina mezinárodně právní odpovědnosti).K tomu zdůraznil, že v případě vydaného rozhodnutí nebyly dodrženy zákonem stanovené lhůty, které jsou obecně 30 dnů, resp. 60 dnů.
16. Žalobce měl spáchat přestupek dne 13.2.2017. Řízení bylo zahájeno dne 23.1.2018. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno 5. 3. 2018. Rozhodnutí odvolacího orgánu bylo vydáno dne 11. 2. 2021. Správní orgány tak svým rozhodováním zatížily řízení zjevně nepřiměřenou délkou řízení a tím porušily právo žalobce na spravedlivý proces. Správní orgány tedy měly aplikovat zásady pro ukládání trestu s ohledem na délku trestního řízení, avšak žalovaný takto neuvažoval a zcela uvedenou rovinu opominul.

Vyjádření žalovaného k žalobě

17. Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl a účastníkům nebyla přiznána náhrada nákladů řízení. Nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení a odkázal na své rozhodnutí, následně se pak zabýval otázkou namítané nezákonnosti exekutorského zápisu. V otázce použití pseudonymu při registraci do aplikace Uber nespatřuje žalovaný problém, a to s odkazem na správní praxi. Uvádí případy, ve kterých zdejší soud neseznal chyby v dokazování, když správní orgán akceptoval exekutorský zápis jako důkaz vzniklý v souladu se zákonem.
18. K otázce výsledku svědka žalovaný uvádí, že žalobce neuvedl identifikační údaje svědka, který měl být vyslechnut. Nadto žalovaný uvádí, že žalobce v průběhu řízení nepředestřel alternativní verzi skutkové reality než tu uvedenou v exekutorském zápisu.

19. Předmětem řízení bylo spáchání přestupku podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě spočívající v provozování taxislužby vozidlem, které nebylo evidováno jako vozidlo taxislužby. Registrační značku vozidla uvedl exekutorský kandidát jednak do exekutorského zápisu a jednak ji bylo možné ověřit prostřednictvím fotodokumentace vozidla. Z těchto podkladů dopravní úřad vycházel a nahlédnutím do rejstříku podnikatelů v silniční dopravě ověřil, že vozidlo není evidováno jako vozidlo taxislužby. K prokázání porušení zákona dle názoru žalobce postačí právě tyto podklady a není třeba dalšího dokazování. Žalovaný se tak neztotožňuje s názorem žalobce,
20. Vyjádřil se také k hodnocení přiměřenosti sankce, kterou nepřiměřenou neshledal a zdůraznil, že podle zákona o přestupcích jsou osobní poměry vždy posuzovány pouze u přestupků, které spáchá fyzická osoba nepodnikající. Dále uvedl, že neznal poměry žalobce, a proto je nemohl hodnotit v rámci správního řízení. Délku řízení také neshledal nepřiměřenou.

Další podání účastníků

21. Následně zaslal žalobce podání, kterým reagoval na vyjádření žalovaného a ve kterém rozvedl již uvedené žalobní body. Žalovaný své vyjádření následně také doplnil, na což reagoval žalobce dalším podáním.

Obsah správního spisu

22. Ze správního spisu vyplývá, že prvostupňovému správnímu orgánu byl jako podnět k zahájení řízení pro porušení právních předpisů zaslán dne 22. 12. 2017 exekutorský zápis ze dne 14.2.2017, v němž se uvádí, že dopravce provedl přepravu formou taxislužby vozidlem tovární značky Škoda Fabia, registrační značky X (dále také „vozidlo“). Přeprava byla provedena na trase ul. Pomořanská 482/14, 181 00 Praha 8 – Ovinecká 1072/17 s časem přistavení 22:07. Cestujícím, který si přepravu objednal, a byla mu poskytnuta, byl Mgr. R. L., exekutorský koncipient, pověřený zaměstnanec soudní exekutorky JUDr. I. Š. Přeprava byla provedena na základě dohody uzavřené mezi soudní exekutorkou a Sdružením pražských provozovatelů TAXIslužby z. s. a úkolem exekutorského koncipienta bylo ověření skutkového děje, který za jeho přítomnosti nastal v souvislosti s objednávkou vozu prostřednictvím mobilní aplikace Uber, a zároveň osvědčení stavu věci, a to zejména zda je vozidlo přistavené na základě objednávky mobilní aplikace Uber označeno jako vozidlo taxislužby, zda je uvnitř vozidla viditelný taxametr, ceník jízdného, jméno a příjmení, příp. obchodní firma dopravce, a průkaz řidiče taxislužby. Přeprava byla objednána na výše uvedenou trasu přepravy prostřednictvím aplikace Uber na účet „M. V.“.
23. Po vytvoření objednávky přepravy s výchozím a cílovým místem přepravy se cestujícím na obrazovce mobilního telefonu, v němž měl instalovanou aplikaci Uber, objevil časový údaj, kdy má být vozidlo přistaveno, jméno řidiče „V.“, fotografie řidiče, registrační značka vozu a typ vozidla. Po provedení přepravy vozidlem, které nebylo označeno a vybaveno jako vozidlo taxislužby, cestující v hotovosti zaplatil částku 130 Kč. V průběhu přepravy nebylo ani na palubní desce ani na mobilní aplikaci možnost zjistit aktuální cenu jízdy ani ujetou vzdálenost. Po ukončení přepravy nebyl pořízen záznam o přepravě jako výstup z tiskárny taxametru a cestující neobdržel doklad o zaplacení jízdného jako výstup z tiskárny taxametru. K dotazu ohledně stvrzenky byl odkázán na doručení e-mailem, přičemž mu byla na e-mail doručena Stvrzenka Uber, „Tvá večerní cesta s Uber dne čtvrtek“, a následně mu bylo na internetových stránkách společnosti UBER umožněno stáhnout si fakturu

vydanou ve jménu dopravce za poskytnuté služby. Cestující o provedené přepravě vypracoval exekutorský zápis č. 091 EZ 05/17 ze dne 14. 2. 2017. Stvrzenka, faktura i fotodokumentace jsou založeny ve spise jako přílohy exekutorského zápisu.

24. Správní orgán prvního stupně na základě zaslaného podnětu zahájil oznámením ze dne 4. 1. 2018 se žalobcem jako dopravcem – fyzickou osobou - správní řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě, který měl dopravce spáchat tím, že dne 13.2.2017 v čase v čase 22:07 hod. – 22.21 hod. na trase ul. Pomořanská 482/14, 181 00 Praha 8 – Oveňská 1072/17 provozoval taxislužbu vozidlem, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby. V souvislosti se zahájením správního řízení byl žalobce seznámen se svými procesními právy, včetně práva žádat nařízení ústního jednání. Zároveň byl vyzván k doložení svých osobních a majetkových poměrů.
25. Žalobce svého práva vyjádřit se nevyužil a své poměry nedoložil.
26. Dne 31. 1. 2018 správní orgán prvního stupně žalobci oznámil, že nashromáždil dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí a dal mu možnost se k nim vyjádřit, a to včetně způsobu jejich opatření, případně navrhnout jejich doplnění. Žalobce se k ukončení dokazování nevyjádřil. Dne 5. 3. 2018 proto správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí č. j. MHMP 364498/2018, kterým žalobci uložil pokutu ve výši 150 000 Kč za spáchání přestupku podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě, který měl žalobce spáchat tím, že provozoval taxislužbu vozidlem, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby. Spolu s pokutou byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že snížil výši pokuty na částku 75 000 Kč a upravil lhůtu pro splnění povinností. Ve zbytku pak rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění nejprve uvedl, že v době provedení přepravy byl dopravce držitelem živnostenského oprávnění s předmětem Silniční motorová doprava – osobní provozovaná vozidly určenými pro přepravu nejvýše 9 osob včetně řidiče, a to od 30. 3. 2016. Ke dni 15. 2. 2017 však svou živnost ukončil, v době zahájení a vedení správního řízení proto již nebyl podnikatelem ve smyslu § 5 odst. 1 zákona č. 455/1991 Sb., což ale nemá vliv na odpovědnost žalobce jako dopravce za spáchaný přestupek, neboť v době provedení předmětné přepravy byl držitelem koncese. Dále uvedl, že exekutorský zápis neshledal nezákonným a neshledal ani důvody pro zpochybnění skutkového stavu tak, jak je popsán v exekutorském zápisu. S ohledem na znalost fungování aplikace UBER konstatoval, že dopravce musel svěřit řidiči přihlašovací údaje a zároveň vozidlo, kterým byla poskytnuta přeprava. Zpochybnil i věrohodnost tvrzení žalobce, že předmětnou dopravu neposkytl.

Jednání u soudu

27. Při jednání u soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích uvedených žalobcem v žalobě a žalovaným ve vyjádření k žalobě, a následně oběma účastníky v několika dalších podáních.

Posouzení věci soudem

28. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán,

jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti dle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“); přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Po té dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

29. Vzhledem k tomu, že žalobce na několika místech žaloby namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, zabýval se soud nejprve touto námitkou. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) by totiž byla vadou natolik závažnou, k níž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35).
30. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6A 63/93-22).
31. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
32. Soud dodává, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí I. stupně i rozhodnutí žalovaného posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí I. stupně tak mohl zhojit žalovaný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). Soud rovněž uvádí, že zrušení správního rozhodnutí výlučně pro nepřezkoumatelnost vylučuje možnost věcného posouzení

žalobních bodů, a tím pádem se prodlužuje celková délka sporu, což neprospívá ani účastníkům řízení, ani správním orgánům. Námitku nepřezkoumatelnosti je tedy nutné hodnotit i ve vztahu k hospodárné a k racionální aplikaci práva.

33. Napadená rozhodnutí posoudil soud optikou výše uvedené judikatury a dospěl k závěru, že rozhodnutí nepřezkoumatelná nejsou. Z jejich odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vyšly, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Obě napadená rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná. Námitku nepřezkoumatelnosti proto důvodnou neshledal.
34. Soud se dále zabýval věcnými námitkami žalobce. Z obsahu žaloby a přednesu zástupce žalobce u soudu je zřejmé, že žalobce za nosnou považuje námitku o nezákonnosti exekučního zápisu, resp. o nezákonnosti postupu při jeho získání.
35. Podle § 21 exekučního řádu *„Exekutor může koncipienta písemně pověřit prováděním úkonů, které jsou předmětem exekuční činnosti nebo další činnosti.“*
36. Podle § 77 exekučního řádu k dalším činnostem prováděných exekutorem vyplývá, že *„Exekutor na žádost sepíše exekutorský zápis o osvědčení skutkového děje nebo stavu věci, například splnění dluhu, stavu nemovitých věcí, bytů a nebytových prostor, jestliže jimi mohou být prokázány nároky v řízení před soudem nebo jiným státním orgánem a jestliže se skutkový děj udál v přítomnosti exekutora nebo jestliže se exekutor přesvědčil o stavu věci.“*
37. Podle § 79 odst. 2 exekučního řádu *je exekutorský zápis veřejnou listinou.*
38. Podle názoru soudu je exekutorský zápis listinou s určitým obsahem a obecně lze konstatovat, že ji je možné použít jako důkazní prostředek i ve správním řízení. Podle § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) *„K provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.“*
39. To znamená, že jako důkazní prostředek by bylo možné v této věci exekutorský zápis použít, a to jednak proto, že výčet možných důkazních prostředků je demonstrativní, takže nelze vyloučit použití i jiných, výslovně v ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu nevyjmenovaných dokumentů, a jednak proto, že zcela nepochybně jde o listinu. Aby ale mohla být předmětná listina použita jako důkazní prostředek ve správním řízení, je nutné, aby byla splněna i další podmínka stanovená v citovaném ustanovení, že důkazní prostředek byl získán v souladu se zákonem.
40. Tato podmínka v případě předmětného exekutorského zápisu, ze kterého vycházel žalovaný, ale dle soudu splněna nebyla. Exekutorský koncipient Mgr. R. L. neobjednal dopravu pod vlastním jménem, ale vytvořil si novou identitu, jméno „M. V.“, a pod tímto neexistujícím subjektem vstoupil do vztahu se společností UBER, když prostřednictvím mobilní aplikace UBER vytvořil objednávku jízdy. O průběhu jízdy sepsal exekutorský koncipient, již pod jménem R. L., exekutorský zápis, kterým takto vzniklý skutkový děj osvědčil.
41. Postup, jakým byl pořízen koncipientem exekutorský zápis, dle soudu vyvolává pochybnosti o zákonnosti tohoto zápisu a následně i o zákonnosti vydaného rozhodnutí, kterým je dopravce sankcionován za přestupek a ve kterém mu byla uložena pokuta. Pokud je totiž exekutor, nebo jím pověřená osoba, do skutkového děje zapojen natolik, že si před jeho započítáním vytvoří jinou identitu, pod kterou v rámci úkonu

vystupuje, nemůže soud dospět k jinému názoru, než že tento zásah do skutkového děje není nestranný, když exekutor svým zastřeným úkonem vyvolává ověřovaný děj, tedy jízdu samotnou. Podle názoru soudu rozhodnutí o uložení pokuty v rámci správního trestání nemůže stát výlučně na zastřeném úkonu, byť jde o vykonavatele veřejné správy. V řízení o přestupku musí být zjištěn skutkový stav bez jakýchkoli pochybností, což ale listina získaná na základě zastřeného úkonu neosvědčuje. Pokud žalovaný své rozhodnutí postavil pouze na této jedné listině, aniž k řádnému prokázání skutkového stavu provedl jiné důkazy, nemůže jeho rozhodnutí v soudním přezkumu obstát.

42. Soud má navíc pochybnosti i o tom, zda byly splněny všechny zákonem stanovené podmínky pro vydání exekutorského zákona. Z výše citovaného ustanovení § 77 jsou zjevné tři kumulativní podmínky, za kterých je možné exekutorský zápis sepsat. Jsou jimi: žádost žadatele o sepis; možnost prokázání nároků v řízení před soudem nebo jiným státním orgánem; uskutečnění skutkového děje za přítomnosti exekutora nebo se musí soudní exekutor o stavu osobně přesvědčit.
43. Z uvedeného je patrné, že aby mohl být exekutorský zápis sepsán, je nutné, aby byly splněny všechny tři tyto podmínky současně. V projednávané věci je z předloženého exekutorského zápisu patrné, že první podmínka splněna byla, neboť zápis byl sepsán na základě soukromoprávní dohody exekutorky a Sdružení provozovatelů TAXIslužby z.s. Uzavření takové soukromoprávní dohody není zakázáno, stejně tak není zakázáno, aby pro potřeby soukromého subjektu byl na základě dohody sepsán exekutorský zápis popisující určitý skutkový stav. Pochybnosti soudu se vztahují ke splnění druhé podmínky, neboť není patrné, zda a jaké nároky Sdružení provozovatelů Taxislužby by měly být za použití exekutorského zápisu v řízení před správním orgánem prokázány. Tuto námitku vznesl i žalobce v podané žalobě.
44. Soudní exekutorka v exekutorském zápise pouze na Smlouvu se Sdružením provozovatelů TAXIslužby odkázala a uvedla, že pověřila koncipienta, aby provedl osvědčení skutkového děje, který za jeho účasti nastane v souvislosti s objednávkou vozu prostřednictvím mobilní aplikace UBER. Dále jej pověřila, aby osvědčil stav věci; zejména, zda je vozidlo přistavené na základě objednávky mobilní aplikací UBER označeno jako vozidlo taxislužby, zda je uvnitř vozidla viditelný taxametr, ceník jízdného, jméno a příjmení, příp. firma obchodní firma dopravce, a průkaz řidiče taxislužby. Z uvedených konkrétních požadavků však nelze dovodit, že by takto ověřený skutkový děj a stav věci zaznamenaný v exekutorském zápise mohl sloužit Sdružení provozovatelů TAXIslužby k prokázání nároku v přestupkovém řízení vedeném správním orgánem proti dopravci, jehož smyslem je posouzení, zda je dopravce vinen z vytýkaného přestupku, a nikoli posouzení nároků Sdružení provozovatelů TAXI služby. Žalovaný se konkrétní motivací Sdružení provozovatelů TAXIslužby nezabýval, avšak soud má za to, že by exekutorský zápis neměl sloužit k tomu, aby si soukromá společnost pořídila podklad, který předloží správnímu orgánu jako důkaz o předpokládaném protiprávním jednání některého řidiče, který exekutorovi poptávanou dopravu poskytne. Touto listinou totiž prokazatelně neměl být v souladu s ust. § 77 exekučního řádu prokázán konkrétní nárok Sdružení provozovatelů TAXIslužby v určitém řízení před soudem nebo jiným státním orgánem, ale měl sloužit pouze jako podnět k zahájení řízení o potrestání dopravce, případě řidiče, tedy řízení, jehož účastníkem Sdružení provozovatelů TAXIslužby nebylo a tedy ani žádný nárok v tomto řízení uplatňovat nemohlo. Námitku žalobce proto soud shledal důvodnou.

45. Soud v této souvislosti považuje za nutné uvést, že každá žádost o sepsání exekutorského zápisu by měla splňovat intence ust. § 41–43 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „OSŘ“), tedy by z ní mělo být zjevné, že exekutorský zápis lze použít v řízení před soudem či jiným orgánem k prokázání nároku. Obsah žádosti představuje klíčové kritérium pro následné posouzení soudního exekutora ve vztahu k jeho oprávněnosti k sepsu dotčeného exekutorského zápisu. Pokud totiž ze žádosti po posouzení soudním exekutorem nevyplyne, že žadatel chce sepsat zápis za účelem prokázání nároků v řízení před soudem nebo jiným státním orgánem, nemá pro takový typ zápisu soudní exekutor oprávnění. Soudu sice není znám obsah smlouvy o sepsání exekutorských zápisů, ale vzhledem k tomu, že v exekutorském zápise není žádný konkrétní nárok podatele žádosti uveden a nevyplýnul ani z provedeného správního řízení, má soud pochybnosti o tom, zda mohl být k danému účelu v této věci exekutorský zápis vůbec sepsán, natož pak následně použit.
46. Ačkoli shledal výše uvedené důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, považuje soud za nutné pro úplnost uvést, že neshledal důvodnou námitku žalobce, že exekutorský zápis je utajovaným zachycováním projevu. Již z žalobcem odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009-119, jasně plyne, že zachycováním se rozumí záznam technickými prostředky, neboť ty bezprostředně a komplexně zachycují skutečnost ve formě obrazového anebo zvukového záznamu. Naopak v exekutorském zápise jsou zachyceny skutečnosti tak, jak je osoba jej vyhotovující subjektivně vnímala a jak si je pamatuje. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku zejména zdůraznil, že správní orgány nemají zákonné zmocnění k pořizování audiovizuálních nahrávek pro účely správního řízení, pokud tyto zasahují do „soukromého života“ fyzických osob. Naproti tomu žádný právní předpis nezapovídá, aby soukromá osoba učinila jízdu vozidlem taxislužby (kterou je i Uber), načež v případě, kdy se domnívá, že byl porušen zákon, o tom učinila oznámení příslušným správním orgánům, v němž uvede svůj popis skutkových okolností. Zákon taktéž nevylučuje, aby byl o takové skutečnosti pořízen exekutorský zápis. Jak v podání, tak v exekutorském zápise se sice jedná o zachycení osobního projevu řidiče taxislužby, nikoli však technickými prostředky. Takové zachycení je nepřímé a není s to zasáhnout do soukromí žalobce. Žalobcův extenzivní výklad zákazu zachycování osobních projevů by totiž ve svém důsledku znamenal, že by nebylo možné vůbec užít svědků a jejich výpovědí, pokud by měli vypovídat o osobních projevech třetích osob, jimž byli přítomni. Možno dodat, že obsah konverzace cestujících s žalobcem není nosným důvodem napadeného a prvostupňového rozhodnutí, zmíněn je toliko okrajově. Nosným důvodem je provedení samotné přepravy, což rozhodně nelze považovat za projev soukromé povahy.
47. K námitkám, jimiž žalobce brojil proti neztotožnění osoby řidiče evidovaného vozidla taxislužby v rámci exekutorského zápisu, soud podotýká, že ani tato námitka nebyla shledána důvodnou, přičemž se soud v zásadě ztotožnil s argumentací, kterou žalovaný uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
48. Je faktem, že řidič nebyl při jízdě ztotožněn ve smyslu předložení průkazu totožnosti. Na druhou stranu již při objednávce byly cestujícímu sděleny údaje: křestní jméno, značka a typ vozidla a první tři znaky SPZ. Též emailová stvrzenka obsahuje, kromě zachycení trasy a ceny přepravy, křestní jméno řidiče. Faktura pak obsahuje označení firmy žalobce, jeho adresu, DIČ a IČO. To, že nebyla faktura vydaná žalobcem, není rozhodné (fakturovat může i třetí, zprostředkující osoba; ani zaslání faktury nemusí provést žalobce

sám), podstatné je, že byla vydána jeho jménem. Žalobci nebyla uložena pokuta jako řidiči vozidla, nýbrž jako jeho provozovateli. Může tedy jít o dva rozdílné subjekty a neztotožnění řidiče nemusí znamenat nemožnost postihnout provozovatele či poskytovatele služby. K tomu nutno dodat, že předmětného deliktu by se nemohl dopustit řidič, nýbrž dopravce, tj. osoba provozující silniční dopravu, potažmo konkrétní vozidlo.

49. V dalších žalobních námitkách žalobce namítá nezákonnost a zjevnou nepřiměřenost uložené sankce. Soud považuje za nutné uvést, že žalobce sice namítl zjevnou nepřiměřenost pokuty, avšak neuvedl žádnou argumentaci, ze které by bylo patrné, z jakého důvodu nepřiměřenost uložené pokuty dovozuje. Soud proto ve stejné obecné rovině uvádí, že uloženou pokutu sníženou na částku 75 000 Kč zjevně nepřiměřenou neshledal.
50. Žalobci lze dát za pravdu, že správní orgán ukládající pokutu za přestupek je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele, avšak považuje za nutné zdůraznit, že pouze tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví úvahou.
51. Z obsahu správního spisu i z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalobce k prokázání svých osobních a majetkových poměrů neposkytl potřebnou součinnost, o kterou jej magistrát požádal již v Oznámení o zahájení řízení. V něm byl žalobce současně poučen i o případné nutnosti stanovení majetkových poměrů odhadem, nebude-li žalobce v tomto směru se správním orgánem spolupracovat, což se také stalo. Magistrát proto v rozhodnutí pouze obecně uvedl, z jakého důvodu nepovažuje výši uložené pokuty za likvidační. Žalovaný pak zdůraznil, že z důvodu nedoložení poměrů žalobcem, nemohl objektivně hodnotit jeho osobní a majetkové poměry. Zaujal však názor, že tyto poměry nevybočují z běžných majetkových poměrů obyvatel hl. města Prahy, neboť v opačném případě by se dopravce jejímu uložení bránil, např. prokázáním nepříznivé životní situace, závazků apod. S odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008 – 13 zdůraznil, že je pouze na žalobci, zda v průběhu správního řízení poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a také je věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost. Úroveň součinnosti účastníka řízení tak do značné míry ovlivňuje výslednou preciznost posouzení možné likvidační povahy pokuty ve vztahu k jeho poměrům.
52. Městský soud proto dospěl k závěru, že nic nenasvědčuje tomu, že by uložená pokuta byla pro žalobce likvidační. Naopak dle soudu předmětná výše pokuty sledovala naplnění jejího sankčního i preventivního účelu. Je totiž nutné brát v úvahu to, že správní sankce musí plnit nejen funkci preventivní, ale rovněž i represivní, což znamená, že uloženou sankci musí pachatel správního deliktu pocítovat jako nezanedbatelnou újmu – v tomto případě jako negativní zásah do své majetkové sféry. Soud pro úplnost podotýká, že dokonce ani případná nízká ziskovost či přímo ztrátovost žalobce (kterou však žalobce v nyní posuzované věci ani relevantně netvrdil, natož aby ji jakkoli dokazoval) by přitom bez dalšího neopravňovala správní orgán k neuložení pokuty či uložení pokuty v minimální výši, neboť tím by došlo k úplnému popření smyslu správního trestání (viz také rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2020, čj. 5 As 47/2019 - 36). Jak také uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 Ads 140/2014 - 58: „(v) případě ukládání sankce a posuzování jejího likvidačního charakteru na obchodní společnost (zde podnikající fyzickou osobu) nelze vycházet pouze a jen ze samotného zisku, nýbrž též z dalších skutečností, jako je např. obrat společnosti a její obchodní aktivita, které pomáhají vytvořit si bližší představu o ekonomické síle subjektu“ (obdobně srov. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 6. 2015, čj. 4 As 53/2015 - 26).

53. Nadto žalovaný správně upozornil v napadeném rozhodnutí žalobce, že může požádat – za předpokladu řádného odůvodnění a doložení důvodů – příslušný orgán o rozložení splatnosti pokuty do splátek.
54. Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, kterou žalobce brojlil proti tomu, že správní orgány nezohlednily při stanovení výše sankce nepřiměřenou délku řízení. Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích již několikrát potvrdil, že ani nepřiměřená délka řízení sama o sobě nezakládá povinnost správního orgánu zmírnit z tohoto důvodu ukládanou sankci. Zdejší soud poukazuje např. na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, čj. 9 As 56/2019 - 28, dle nichž „Nejvyšší správní soud se s hodnocením krajského soudu ztotožňuje a dále doplňuje, že přestupkové řízení je skutečně z pohledu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) řízením o trestním obvinění, nicméně z judikatury ESLP neplyne výslovný požadavek, aby smluvní státy v trestních řízeních „kompenzovaly“ nepřiměřenou délku řízení zmírněním trestu nebo dokonce zastavením řízení. „Ačkoliv tato možnost v některých státech existuje (Švýcarsko, Nizozemsko, Belgie, Lucembursko, Německo nebo Norsko), Soud z článku 6 Úmluvy nikdy nevyvodil právo jednotlivce na zmírnění trestu nebo zastavení řízení. Z judikatury ESLP, ani jeho předchůdce Komise, tudíž pro státy nikterak nevyplyvá povinnost tuto alternativu zvolit. Stát může zvolit tento způsob kompenzace dobrovolně, zásadně se tím však nezabývá případné odpovědnosti za porušení článku 6 Úmluvy.“ (srov. Pospíšil, I., Popovičová, L. Excesivní délka trestního řízení jako důvod pro jeho zastavení: prezidentská fikce a soudní realita. Státní zastupitelství, roč. 2013, č. 2, str. 10 – 17, a tam citovanou judikaturu). S ohledem na to, že tato forma „kompenzace“ neplyne přímo z práva na přiměřenou délku řízení, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že tato forma „kompenzace“ porušení práva na přiměřenou délku řízení by musela být založena přímo na rozhodnutí zákonodárce, což učinil výslovně toliko pro ukládání trestů v trestním řízení“. Na závěry uvedené v tomto rozsudku odkázal Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku 1 As 373/2020 - 40 a shodné závěry uvedl i v rozsudku 2 As 257/2020 - 37.
55. Městský soud se s těmito závěry plně ztotožňuje, když neshledal žádný důvod, pro který by se měl od zde uvedených závěrů odchýlit. Jak uvedl i Nejvyšší správní soud, žalobci lze přisvědčit v tom, že přestupkové řízení je řízením o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva ovšem neplyne výslovný požadavek, aby smluvní státy v trestních řízeních „kompenzovaly“ nepřiměřenou délku řízení zmírněním trestu. Tato forma „kompenzace“ tedy neplyne přímo z práva na přiměřenou délku řízení. Správní orgány proto mohou při posuzování druhu a výše sankce vzít délku trvání správního řízení v potaz, avšak nemusí se jí nutně zabývat, neshledají-li ji pro individualizaci trestu relevantní a přestupce se vůči překračování lhůt nebrání k tomu určenými prostředky. Rozhodnou-li se však délku správního řízení zohlednit, musí své úvahy zřetelně promítnout do odůvodnění rozhodnutí. K tomu však nedošlo.

56. Žalobce měl spáchat přestupek dne 13.2.2017. Řízení bylo zahájeno dne 23.1.2018. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno 5. 3. 2018. Rozhodnutí odvolacího orgánu bylo vydáno dne 11. 2. 2021. To, že správní orgán nevydá rozhodnutí ve lhůtě předvídané § 71 odst. 3 správního řádu, sice nelze označit za správný postup, bez dalšího však nepůsobí nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, a nemusí být ani automaticky zohledněno při stanovení výše pokuty. Žalobce navíc zákonnými prostředky podle správního řádu, resp. soudního řádu správního, proti nečinnosti žalovaného nebrojil. Žalovaný nepovažoval několikaměsíční průtahy za relevantní okolnost pro určení výše trestu. Podle městského soudu se nejednalo o průtahy takové intenzity či rozsahu, které mohly či měly v přestupkovém řízení ovlivnit výši sankce. Proto ani tuto žalobní námitku neshledal důvodnou.

Závěr a náklady řízení

57. Z uvedeného důvodu soud dospěl k závěru, že žaloba je, byť v části, důvodná, proto žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
58. Žalovaný v dalším řízení znovu posoudí předpoklady pro uložení sankce za přestupek, přitom zohlední výše uvedený právní názor městského soudu, kterým je v dalším řízení vázán (ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.).
59. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce měl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů v řízení přísluší. Náklady řízení představují jednak částku 3 000 Kč za soudní poplatek zaplacený z podané žaloby a odměnu za zastoupení advokátem. Soud přiznal žalobci odměnu za 3 úkony právní služby (příprava a převzetí, podání žaloby, účast u jednání - § 7, 9, 11 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů) po 3 100 Kč a 3x režijní paušál po 300 Kč. K této částce pak byla připočtena daň z přidané hodnoty ve výši 2 142 Kč, když zástupce žalobce doložil, že je plátcem této daně. Celkem odměna za zastoupení představuje částku 12 342 Kč.
60. Soud si je vědom toho, že žalobce zaslal soudu další tři podání, která však pouze rozvíjela argumentaci uvedenou v podané žalobě a nic nebránilo žalobci, aby tuto svou argumentaci uplatnil již v rámci podané žaloby. Pokud tak neučinil, nelze náklady spojené s jejich podáním považovat za účelně vynaložené, a proto soud žalobci náhradu nákladů za tyto úkony nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. března 2022

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu